

vuits i nous | MANUEL CUYÀS

Un moment de la topada entre mossos i manifestants, dimecres al vespre a la Rambla de Barcelona. / ANDREU PUIG

Professor Huertas

La facultat de periodisme Ramon Llull presenta un llibre dedicat al periodista mort fa dos anys

Dijous al migdia es va presentar a la facultat de Comunicació Blanquerna, de la Universitat Ramon Llull, un llibre sobre Josep Maria Huertas Claveria: *Professor Huertas*. Va fer d'introducció de l'acte Susana Pérez Soler, jove periodista que ha participat en l'elaboració de la publicació que Joaquim Roglan ha coordinat amb molta cura. Mentre els oradors glossaven la figura del periodista traspassat fa dos anys, tota l'estona es va sentir un helicòpter que sobrevolava Barcelona.

Susana Pérez Soler va guanyar l'any passat una beca instituïda pel Col·legi de Periodistes que porta el nom d'Huertas Claveria, i aquests dies la tenim aquí a la redacció d'El Punt fent pràctiques tot esperant que el mes de juny se'n vagi primer a Lió i després a Londres a seguir beneficiant-se de l'ajut. Dijous, a la Blanquerna, la Susana anava tota elegant, però vostès l'haurien d'haver vist el dia abans: va arribar a la redacció suada i amb les botes destrossades perquè l'havíem enviada a seguir les manifestacions d'estudiants bolonyesos després que hagessin estat desallotjats expeditivament de l'edifici de la Universitat de Barcelona pels Mossos d'Esquadra. (Dels estudiants contraris al pla de Bolonya a la redacció del diari en diem *bolonyesos*). Mentre l'helicòpter no parava de brunzir, van parlar del llibre dedicat a Huertas el periodista i professor Eugeni Madueño, el degà del

Col·legi de Periodistes, Josep Carles Rius, i Miquel Tresserras, degà de la Blanquerna. En els actes necrològics passa de vegades que mentre els conferencians dediquen ditirambes a l'homenatjat tu penses: «Vols dir que n'hi ha per tant? Vols dir que amb la mort pel mig no es diuen coses excessives?» En el cas de Huertas, cada epítet va ser ajustat: honrat, valent, radicalment ètic, mestre d'alumnes i de mestres, curiós. Veu dels que no tenien veu, digne de figurar entre els grans periodistes catalans del segle XX...

Molt bé, fantàstic, però i l'helicòp-

“ Huertas recomanava sortir al carrer, i aquell dia al carrer es manifestaven estudiants

ter? Anuncia res de bo, aquest helicòpter que no para? Josep Carles Rius informa: «En aquest moment milers d'estudiants col·lapsen la plaça de la Universitat.» La plaça de la Universitat és a tocar, molt a prop d'on ens trobem. Diu més: «El Col·legi ha comptabilitzat trenta periodistes que ahir, per voler exercir el dret constitucional d'informar, van ser colpejats per agents dels Mossos.» Què m'has de dir, degà. Gabriel Massana, fotògraf d'El Punt, va arribar a la redacció amb les cames plenes de blau pels cops de porra. Al vespre, els responsables policials havien dit que l'actuació dels mossos contra bolonyesos, vianants i periodistes havia estat «proporcionada i oportuna».

L'homenatge a Huertas Claveria s'acaba amb unes paraules sentides de la seva vídua, Araceli Aiguaviva: «Un

acte com aquest és un bàlsam contra la màgia tènica de la mort.»

Un cop al carrer, què cal fer? «Vés sempre als llocs dels fets, i explica-ho», exigia el «professor Huertas.»

L'helicòpter sobrevolava una manifestació que en principi havia de ser només dels mestres que aquell dia es trobaven en vaga, però per causa de l'actuació policial «proporcionada i oportuna» del dia anterior semblava reunir solidàriament bona part dels malcontents del país, mestres, alumnes, vianants, bolonyesos, no bolonyesos, mileuristes, sense sostre i els de sempre en aquests casos: okupes, *freakies* i antisistema. A la una, quan la capçalera de la manifestació havia arribat a la plaça de Sant Jaume, la cua encara era a la plaça de la Universitat.

Mentrestant, els polítics: a Ernest Maragall, contra el qual s'havia organitzat la manifestació de mestres, ja li anava bé tanta barreja, perquè no era ell l'únic a rebre les invectives dels manifestants. Pel mateix motiu li anava bé a Josep Hugué, el conseller d'Universitats que havia donat permís per desallotjar la Universitat de Barcelona en el dia més «oportú»: la vigília de la vaga de mestres. Joan Saura, conseller dels Mossos, dirigia la culpa de la «proporcionada i oportuna actuació» al seu director general, i per desviar més l'atenció feia pública la xifra del finançament perquè els periodistes anessin a empipar el conseller Castells i a ell el deixessin tranquil. Així anava el carrer dijous al matí, així la política del país.

«El Huertas compromès que anava, observava i escrivia és el periodista del futur», van dir els tres oradors. Aquests dies de botes destrossades, blau a les cames i consellers parapentant-se amb consellers al Parlament, molts periodistes han fet un màster.

plaça major

ALBERT SALES I CAMPOS

La crisi en els mercats del sud

La crisi és el nou pretext per intensificar el procés de deteriorament dels mercats laborals, en especial allà on la representació sindical és feble o no està garantida la llibertat d'associació. Podem prendre el sector de la confecció com un exemple paradigmàtic d'aquest procés. La competència per oferir les millors condicions per a la inversió estrangera ha perjudicat treballadors i treballadores del nord i del sud. A Catalunya, el llistat de tancaments és interminable. A Navarres, Tordera, Cardedeu, Hostalric o Parets del Vallès coneixen bé aquesta història.

Moltes de les empreses tancades treballaven per grans firmes de moda que ara encarreguen la feina a tallers i fàbriques més competitives del Marroc, Turquia, la Xina... El desplaçament de la producció tèxtil al sud ha generat llocs de treball d'extrema precarietat que ocupen majoritàriament dones molt joves. A Bangladesh, les treballadores cobren una mitjana de 26 euros mensuals, a la Xina entre 57 i 80 euros al mes i al Marroc no més de 120 euros mensuals.

“ La crisi és el nou pretext per intensificar el deteriorament dels mercats laborals

Les jornades s'allarguen sense avís previ i les hores extres massa sovint queden impagades. El descens en el consum de roba a les economies opulentes fa que les grans firmes internacionals imposin uns preus encara més baixos i terminis d'entrega encara més curts als seus proveïdors. La conseqüència directa és l'empitjorament de les condicions de treball en una indústria ja precària. Davant les queixes de les treballadores i treballadors, els patrons argumenten que si no s'aconsegueixen els objectius de producció les firmes internacionals contractaran fàbriques xineses. A l'altra punta del món, a les treballadores xineses se les amenaça amb la deslocalització a Bangladesh o Cambodja. A més, els acomiadaments que s'estan produint a l'Amèrica Central i al Marroc han fet augmentar el nombre de persones disposades a acceptar un lloc de treball precari.

Davant el risc de culpar la mà oculta del mercat, cal recordar que les firmes internacionals, que decideixen on i en quines condicions encarreguen les comandes, no saben el que és registrar pèrdues. En l'exercici del 2008 Inditex va assolir la xifra rècord de 843 milions d'euros de beneficis; el Corte Inglés va tenir uns beneficis de 747 milions d'euros el 2007; i Nike va acumular 391 milions de dòlars de beneficis només durant el darrer trimestre del 2008.

Coordinador de la campanya *Roba neta a Catalunya*. Professor del Departament de Ciències Polítiques de la Universitat Pompeu Fabra.